

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně **Mgr. L. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31.3.2011 č.j. KUJI 26663/2011, ODSH 894/2010 – Šed/RODV **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 31.3.2011 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2011 č.j. KUJI 26663/2011, ODSH 894/2010 – Šed/RODV, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a V. K. proti rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě, odboru regionálního rozvoje, územního plánování a stavebního řádu, č.j. MUNMNM/16369/2010-20 ze dne 13.5.2010, vydaného ve věci zřízení věcného břemene podle ust. § 17 odst. 2 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) pro část silnice III/35319 na pozemcích parc. č. 524/8, 524/9 a 524/12 v k.ú. Daňkovice.

II.

Stručný obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Nové Město na Moravě, odboru regionálního rozvoje územního plánování a stavebního řádu, č.j. MUNMNM/16369/2010-20, ze dne 13.5.2010 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“) bylo rozhodnuto podle ust. § 17 odst. 2

zákona o pozemních komunikacích o zřízení věcného břemene ve prospěch Kraje Vysočina k pozemkům pod stavbou silnice (zaměřených geodetickým plánem č. 137-24/2009) parc. č. 524/8 (v PK parc. č. 419/3, 419/4) o výměře 103 m², parc. č. 524/9 (v PK parc. č. 419/4) o výměře 141 m² a o výměře 802 m², vše v kultuře ost. pl. – silnice, zapsaných na listu vlastnictví č. 146, které spočívá v povinnosti vlastníka pozemků strpět stavbu silnice III/35319. Dále byla tímto rozhodnutím stanovena výše jednorázové náhrady za zřízení věcného břemene ve smyslu ust. § 17 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích na výše uvedené pozemky v částce 30.000,- Kč. V dané věci došlo ke splnění podmínky ve smyslu ust. § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, a sice že se prokazatelně nepodařilo dosáhnout majetkového vypořádání s majiteli – žalobkyní a jejím manželem. Žalovaný odkázal na korespondenci, ve které majitelé pozemků vyslovili nesouhlas s výkupní cenou ve výši 40 Kč za m² a poté i se směnou za část pozemku parc.č. 159/1, zeleň, ostatní plocha vedeného Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrálním pracoviště Žďár nad Sázavou na LV 43 pro k.ú. Daňkovice. Ohledně námitky odvolatelů týkající se podjatosti úředních osob, bylo rozhodnuto tak, že tyto úřední osoby nejsou vyloučeny z projednání a rozhodování věci.

III.

Obsah žalobních bodů

[3] Žalobkyně namítá neurčitost výroku rozhodnutí stavebního úřadu, spočívající v označení dotčených pozemků parcelními čísly, která nejsou v katastru nemovitostí evidována. Součástí rozhodnutí dále není geodetický plán, není tedy zřejmé, které pozemky jsou záměrem dotčeny. Dále podle žalobkyně není pravdivé tvrzení žalovaného, že byly naplněny zákonem stanovené podmínky, tedy, že se vlastníkově stavby nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání s vlastníkem pozemku. Žalobkyně má zájem věc smluvně řešit směnou za adekvátní pozemek, ale žalovaným jí po odmítnutí nabízeného pozemku nebyl jiný pozemek nabídnut. Žalobkyně taktéž neakceptuje žalovaným nabízenou cenu odkupu pozemku. Žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, neboť jeho jednání bylo nátlakové s cílem obejít zákon, a to bez snahy o dosažení dohody. Tím došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů.

[4] V replice ze dne 11.10.2011 žalobkyně trvala na tvrzení ohledně nesplnění zákonem stanovené podmínky nedosažení dohody s vlastníkem pozemku a na tvrzení ohledně neadekvátnosti původně nabízeného pozemku ke změně.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Ve vyjádření ze dne 5.9.2011 žalovaný především odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce neurčitosti výroku uvedl, že výrok rozhodnutí jasně deklaruje, pro které pozemky žalobkyně se zřizuje věcné břemeno. K žalobnímu bodu nesplnění zákonem stanovených podmínek pro zřízení věcného břemene žalovaný rekapituloval průběh správního řízení, včetně kroků stavebního úřadu provedených za účelem dosažení dohody se žalobkyní. Tento postup považuje za dostatečný. Z postoje žalobkyně v dané věci je zřejmé, že nechce přistoupit ke kompromisní dohodě a žalovaný proto postupoval zcela v souladu se zákonem. K žalobní námitce rozpornosti postupu správního orgánu se zákonem žalovaný dále uvedl, že takový nesoulad nebyl zjištěn ani Ministerstvem dopravy ČR, které nevyhovělo návrhu žalobkyně na zahájení přezkumného řízení.

V.**Obsah nařízeného jednání před soudem**

[6] V rámci jednání před Krajským soudem v Brně dne 12.11.2012 setrvali účastníci řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích. K důkazu soud provedl výpis z webové stránky <http://nahlizenidokn.cuzk.cz> z 12.11.2012, týkající se informací ohledně parcel p. č. 524/8, 524/9, 524/12, zapsaných na LV č. 146 pro k.ú. Daňkovice, obec Daňkovice u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Žďár nad Sázavou a parcely č. 159/1, zapsané na LV č. 43 pro k.ú. Daňkovice, obec Daňkovice, u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Žďár nad Sázavou. Pozemky p.č. 524/8, 524/9 a 524/12 jsou vedeny jako vlastnictví žalobkyně a V. K., všechny jsou označeny druhem pozemku: ostatní plocha a způsobem využití: silnice; parcela č. 159/1 je zapsána jako vlastnictví Kraje Vysočina, má výměru 19 260 m² a je vedena jako druh pozemku: ostatní plocha, způsob využití: zeleň. Na návrh žalobkyně soud dále provedl důkaz záznamem emailové korespondence mezi žalobkyní a Obecním úřadem Daňkovice ze dne 19., 20., 23., 28.11.2008 a 1.12.2008 a 9.1.2009, z níž vyplývá, že obecní úřad informoval žalobkyni o skutečnosti, že silnice III./35319 ve směru Daňkovice – Krásné není v majetku obce Daňkovice. Dále soud provedl v rámci nařízeného jednání důkaz emailovou korespondencí mezi žalobkyní a Krajským úřadem Kraje Vysočina 18. a 22.6.2009, z níž m.j. vyplývá, že žalobkyně byla informována o krocích žalovaného, směřující k nabídce kupní smlouvy ohledně předmětných pozemků, přičemž žalobkyně v rámci této korespondence rozporovala správnost jí předloženého geometrického plánu. V rámci závěrečného vyjádření žalobkyně odkázala na dosavadní procesní návrhy a zdůraznila, že vlastník silnice měl zájem pouze o výkup, a to za jím určené ceny. Žalobkyni jsou známy případy, kdy se projednávaly požadavky na zvýšení výkupních cen vlastníků v případě řešení silnic II. a III. třídy; k tomu odkázala na zápis zasedání Rady Kraje Vysočina č. 10/2011, bod 7, kde je poznamenáno, že je potřeba projednat požadavky na výkupní ceny s vlastníky nemovitostí. Žalobkyně uvedla, že uvedený zápis již nemá k dispozici a ani jej k důkazu nehodlá předložit. Žalobkyně dále uvedla, že měli s manželem o výměnu předmětných pozemků s pozemky v k.ú. Sněžné zájem, avšak ani tyto pozemky jim nebyly nabídnuty, a to s odůvodněním, které se nezakládalo na pravdě – nejedná se totiž o komplex nemocnice a ani inženýrské sítě nejsou na celé rozloze jinak velkého pozemku. Žalovaný v rámci závěrečného vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že Kraj Vysočina je vlastníkem velkého množství silnic, přičemž probíhají i mnohá jednání, obdobná těm, které probíhaly v případě žalobkyně a jejího manžela. Kraj Vysočina hospodaří s veřejnými prostředky, a proto nelze akceptovat všechny představy vlastníků dotčených pozemků ohledně náhrad; v průběhu správního řízení nedošlo k porušení zákona, zákonnost postupů správních orgánů byla i předmětem přezkumu ze strany Ministerstva dopravy, které žádné pochybení neshledalo.

VI.**Právní hodnocení soudu:**

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[8] Soud nejprve poukazuje na skutečnost, že svým usnesením ze dne 25.6.2012 č.j. 30A 57/2011-27 vyloučil část žaloby směřující proti rozhodnutí o určení způsobu a výši náhrady škody za zřízení věcného břemene k samostatnému projednání. Soud při tomto

postupu vycházel z konstantní judikatury zvláštního senátu zřízeného dle zák. č. 131/2002 Sb., z níž vyplývá, že k přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zřízení věcného břemene podle ust. § 17 odst. 2 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je příslušný soud ve správním soudnictví, zatímco rozhodnutí o způsobu a výši náhrady za zřízení věcného břemene podle ust. § 17 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je rozhodnutím ve věci práva soukromého, k jehož přezkumu je příslušný soud v občanském soudním řízení. Soud tedy přezkoumal návrh na zahájení řízení pouze v rozsahu žalobních námitek směřujících proti zřízení věcného břemene podle ust. § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.

[9] K žalobní námitce neurčitosti výroku rozhodnutí způsobené uvedením parcelních čísel pozemků, které nejsou evidovány v katastru nemovitostí, soud uvádí následující. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí o zřízení věcného břemene jsou pozemky ve vlastnictví žalobkyně a jejího manžela označeny shodně, jak jsou uvedeny ve shora citovaných informacích o parcelách. Všechny tři pozemky, jak je shora již také uvedeno, jsou evidovány jako druh pozemku: ostatní plocha, způsob využití: silnice, přičemž u všech tří pozemků je zapsáno omezení vlastnického práva ve formě věcného břemene užívání. Z uvedených podkladů ani nevyplývá, že by část silnice III./3519 měla být zřízena pouze na části předmětných pozemků a ani žalobkyně takovému tvrzení přímo neuplatnila a tedy ani nijak nedokládala. Za takového stavu není ani potřebné, aby byl geometrický plán součástí rozhodnutí o zřízení věcného břemene. Uvedenou žalobní námitku soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

[10] V rámci přezkumu námítky nesplnění zákonem stanovené podmínky pro zřízení věcného břemene, je nutno vycházet ze zákonné úpravy zakotvené v zákoně o pozemních komunikacích, který upravuje podmínky zřizování věcných břemen při výstavbě silnic, dálnic nebo účelových komunikací.

[11] Podle ust. § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích platí, že jestliže byla zřízena stavba dálnice, silnice nebo místní komunikace na cizím pozemku a vlastníku této stavby se prokazatelně nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání s vlastníkem pozemku, je příslušný speciální stavební úřad oprávněn na návrh vlastníka stavby zřídit věcné břemeno, které je nezbytné pro výkon vlastnického práva ke stavbě.

[12] Z ust. § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že oprávnění vlastníka stavby k podání návrhu na zřízení věcného břemene je vázáno na prokázání toho, že se mu nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání s vlastníkem pozemku. Majetkoprávním vypořádáním je míněna situace, kdy vlastník komunikace se stane současně vlastníkem pozemku, na kterém je tato komunikace zřizována. Tento majetek může vlastník komunikace nabýt uzavřením kupní nebo směnné smlouvy, kdy smění pozemek ve svém vlastnictví za pozemek zastavěný předmětnou komunikací.

[13] Průběh řízení o snaze dosáhnout dohody se žalobkyní je ve spisovém materiálu zachycen následovně. Po rozhodnutí zastupitelstva kraje Vysočina (dne 15.9.2009) byl žalobkyni zaslán návrh kupní smlouvy s navrženou kupní cenou 40,- Kč/m², přičemž tato cena odpovídala znaleckému posudku č. 2633-68-2009 vypracovanému soudním znalcem B. S. jako cena obvyklá i vypočtená. Žalobkyně však s touto cenou nesouhlasila a navrhla cenu 200,- Kč/m², kterou rada kraje Vysočina podle usnesení 1342/29/2009/RK ze zasedání rady kraje č. 29/2009 konaného dne 22.9.2009 odmítla akceptovat. Žalobkyně před jednáním zastupitelstva navrhla jako možnost majetkoprávního vypořádání směnu pozemků. Majetkový

odbor Krajského úřadu kraje Vysočina v dopise ze dne 24.9.2009, č.j. KUJI 72084/2009, nabídl jako vhodný pozemek ke směně pozemek parc.č. 159/1, zeleň, ostatní plocha v k.ú. Daňkovice. Tato nabídka nebyla žalobkyní akceptována. Žalobkyně však navrhla směnu za část pozemku parc.č. 281/2 v k.ú. Sněžné (5.10.2009). Žalovaný upozornil, že trvá jeho nabídka na směnu pozemků zastavěných silnicí za část pozemku p. č. 159/1 – ostatní plocha, zeleň v k. ú. Daňkovice. Žalobkyně a její manžel žalovanému dne 13.11.2009 sdělili, že do sjednání nápravy ohledně nezákonně zřízené veřejně přístupné účelové komunikace nebudou žalovanému nic prodávat a požádali o zaslání částky odpovídající bezdůvodnému obohacení za rok 2009. Dne 5.5.2010 sdělili žalobkyně a její manžel Městskému úřadu Nové Město na Moravě, odbor regionálního rozvoje územního plánování a stavebního řádu k zahájení řízení o zřízení věcného břemene, že vlastník silnice nepředložil dosud adekvátní nabídku na směnu či uzavření kupní smlouvy. Pokud s takovou nabídkou přijde, jsou majitelé pozemků připraveni uskutečnit majetkové vypořádání. Dopisem ze dne 5.10.2009 žalobkyně a její manžel sdělili m.j. žalovanému, že směnu navrhovali od samého počátku, i telefonicky o ní hovořili s JUDr. M., ta ji ovšem vyloučila s tím, že v dané lokalitě žalovaný nic nevlastní. Žalovaným navržená směna je pro žalobkyni a jejího manžela neakceptovatelná, protože se jedná o pozemek, který nelze v souladu s územním plánem využít k zastavění, přičemž žalovaný by směnou získal pozemek zastavěný. Dne 13.5.2010 rozhodl Městský úřad Nové Město na Moravě, odbor regionálního rozvoje územního plánování a stavebního řádu o zřízení věcného břemene.

[14] S ohledem na vylíčený průběh dohodovacího řízení a korespondenci mezi žalobkyní, jejím manželem a žalovaným, zachycenou ve správním spise, nelze přisvědčit žalobní námitce tvrdící nesplnění zákonného požadavku, vyplývajícího ze shora citovaného ust. § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích (tedy že pro možnost zřízení věcného břemene, které je nezbytné pro výkon vlastnického práva ke stavbě silnice na cizím pozemku, je nutno prokázat, že se nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání s vlastníkem pozemku). Zmiňované listiny, obsažené ve správním spise, splnění této zákonné podmínky zcela jasně prokazují.

[15] Ustanovení zákona o pozemních komunikacích podrobně neupravují dohodovací řízení o majetkoprávním vypořádání s vlastníkem pozemku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2012, č.j. 1 As 28/2007 – 126, www.nssoud.cz), není stanoven např. ani počet nabídek, které by musely být směrem k vlastníkovu pozemku uplatněny; rovněž tak není v zákoně stanoveno, o jaké nabídky se má jednat. Z uvedeného je patrné, že dohoda o majetkoprávním vyrovnání a jí předcházející jednání, týkající se zpravidla možnosti směny pozemků či otázky jejich kupní ceny, nejsou nijak limitovány předpisy veřejného práva. Příslušná jednání mají tedy v režimu zákona o pozemních komunikacích charakter soukromoprávních úkonů, pro něž je typickým znakem smluvní volnost. Lze zcela souhlasit s názorem žalovaného, že po citovaných jednáních s žalobkyní a jejím manželem dospěl důvodně k závěru, že k akceptovatelné dohodě s majiteli dotčených pozemků nedojde. Žalobkyní zpochybňovaná podmínka pro možnost rozhodnutí o zřízení věcného břemene byla v projednávané věci splněna. Došlo k situaci, kdy majitelé dotčených pozemků neakceptovali nabízenou kupní cenu. Tato cena nabízená žalovaným vycházela z ocenění provedeného soudním znalcem, správnost znaleckého posudku nebyla žalobkyní a jejím manželem zpochybňována. Pokud jde o žalovaným nabízený pozemek pro případ směny, žalobkyně sice v žalobě tvrdila, že se jedná o pozemek podmočený, s náletovými dřevinami, ovšem v reakci na nabídku tohoto pozemku žalobkyně a její manžel uvedli důvod neakceptovatelnosti navržené směny takový, že se jedná o pozemek, který nelze v souladu s územním plánem využít k zastavění, přitom žalovaný by získal od žalobkyně a jejího manžela pozemek, který

zastavěný je. Žalobní tvrzení o neochotě žalobkyně a jejího manžela přistoupit na cenu stanovenou znaleckým posudkem ve spojení s rozhodnutím zastupitelstva Kraje Vysočina ze dne 15.9.2009 (citováno shora) pouze dokazuje, že představy ohledně kupní ceny jsou mezi žalobkyní, jejím manželem a žalovaným diametrálně rozlišné.

[16] Z pohledu zákonné úpravy není ani rozhodné tvrzení žalobkyně, že by v jiných případech mělo docházet k výkupu podobných pozemků za ceny jiné, než stanovené podle oceňovacích předpisů; žalobkyně navíc ani neoznačila žádný konkrétní obdobný případ, kdy by došlo ke konkrétnímu výkupu pozemků za cenu vyšší, než vyplývající z oceňovacích předpisů. Otázka bezdůvodného obohacení žalovaného za užívání předmětných pozemků, jak vyplývá ze spisové dokumentace, byla předmětem samostatných jednání.

[17] Vyličený postup žalovaného týkající se dohádovacího řízení ohledně majetkoprávního vypořádání nelze ani označit jako obcházení zákona, k takovýmto závěrům nejsou ve správním spise žádné podklady; žalovaný jednal v intencích rozhodnutí zastupitelstva Kraje Vysočina, vycházejícího ze znaleckého posudku, pozemek nabízený žalobkyni a jejímu manželovi ke směně byl jimi odmítnut proto, že by nezískali pozemek určený územním plánem k zastavění, ačkoliv by žalovaný od nich získal pozemek zastavěný. Z obsahu správního spisu ani nevyplývá důvodnost tvrzení žalobkyně ohledně nátlakového jednání žalovaného, neboť žalovaný poskytl žalobkyni a jejímu manželovi poučení v intencích zákona (konkrétně byla žalobkyně a její manžel upozorněni na zákonné možnosti správního orgánu pro případ, pokud by nedošlo k majetkoprávnímu vypořádání).

[18] Na nezákonnost postupu prvostupňového správního orgánu či žalovaného nelze usuzovat v případě odmítnutí návrhu žalobkyně a jejího manžela na směnu pozemku p. č. 281/2 v k.ú. Sněžné v majetku žalovaného, žalovaný v rámci smluvní volnosti měl možnost na takovýto návrh nepřistoupit, uvedený postoj zdůvodnil (jak je shora uvedeno); tvrzení žalobkyně, že by předmětný areál nabízel žalovaný k prodeji nebylo prokázáno, navíc žalobkyně také tvrdila, že jimi požadovaný pozemek je umístěn mimo areál Nemocnice Nové Město na Moravě. Závěrem žalobkyně pouze v obecné rovině namítala porušení základních zásad činnosti správních orgánů a nevypořádání se žalovaného se všemi námitkami žalobkyně a jejího manžela. Uvedené námitky shledal soud nedůvodnými. Tvrzení žalobkyně jsou nekonkrétní a žalobkyně ani přesně netvrdila, jak by se tyto skutečnosti měly dotknout jejích práv. Rovněž v obecné rovině proto soud konstatuje, že z obsahu správních spisů, ani z obsahu prvostupňového správního rozhodnutí o zřízení věcného břemene a z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by uvedená tvrzení byla správná, či že by řízení bylo vedeno v rozporu s právním řádem a zákonem o pozemních komunikacích. Žalovaný se v rámci žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkami uplatněnými žalobkyní a jejím manželem v rámci odvolání proti rozhodnutí o zřízení věcného břemene.

[19] Uplatněné žalobní námitky nebyly shledány důvodné, soud proto žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

VII. Náklady řízení

[20] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 12.11.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu